

**„ÎNTÂMPILARE” SAU PROVIDENȚA
LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]
CAPITOLUL 4 | AJUTOR LA NEVOIE ȘI
PĂZIREA DE NENOROCIRE
COPILUL ȘI ȚINTAȘII**

Femeile din India au ulcioare foarte mari, cu care iau apă, dar de multe ori își pun și copiii la adăpost în ele.

Un astfel de vas de lut, care valorează doar câțiva bănuți, au văzut trei ofițeri englezi într-o seară, zăcând pe câmp, unde, la o oarecare depărtare lucrau mai mulți băștinași.

Englezii au vrut să vâneze tigri, dar n-au găsit niciunul.

Flintele lor erau bine încărcate și ca să se distreze puțin, unul dintre ofițeri a propus să le descarce într-o țintă, să zicem în acel vas de lut. Zis și făcut !

Ulciorul zăcea destul de departe, dar domnii erau buni țintași.

Dar – primul a greșit ținta, al doilea la fel, iar al treilea de asemenea.

S-au apropiat și atunci au auzit din interiorul vasului un plâns jalnic, plâns de copil ; ce minunat că o mamă, în loc să-ți culce copilul micuț pe pământ, l-a adăpostit în vas, ferit de tot felul de vietăți mărunte ; ea lucra acolo, în partea cealaltă și venea fugind în grabă.

Ofițerii stăteau ca împietriți ; chiar

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

lângă copil zăceau pe pământ gloanțele lor, dar copilul și ulciorul erau nevătămate.

Ofițerii au despăgubit-o pe mamă pentru spaima provocată.

Și au plecat de acolo gândindu-se în mod serios : cine o fi păzit copilul de moarte și pe ei de a comite un omor ?

COPILII SALVAȚI

„Die deutsche Warte”, un ziar politic, dădea în 19 decembrie 1893 știrea că în urmă cu două zile, seara, s-a deschis un bazar de Crăciun în Weissenburg, în sala primăriei și că a venit un mare număr de copii.

Un domn tocmai ținea o cuvântare, când cineva, care poate a vrut să facă o glumă proastă, a închis alimentarea cu gaz și toată societatea adunată acolo a rămas pe întuneric.

Copiii țipau, mulți s-au îndreptat spre ușă și sala s-a golit repede.

Abia ieșiseră toți și încă stăteau în fața sălii, că s-a auzit o bubuitură groaznică : se surpase tavanul din tencuială de ipsos a încăperii.

Căzuseră bucăți grele de 50-100 de kilograme și au distrus complet un număr de scaune, pe care șezuseră mai înainte copiii, unul lângă altul. [Preluare din cartea :

„Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Dillenburel

ANUL XII, NR. 530 / 4 IANUARIE 2025

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

- Copilul și țintașii
- Copiii salvați
- Cum pot fi mântuiți ?
- David Livingstone

„ ... „Du-te în pace,
și Dumnezeu lui Israel
să asculte rugăciunea
pe care I-ai făcut-o !”
[I SAMUEL 1 : 17]

Editorial. Ce I-ai răspuns Lui Dumnezeu (II)

„Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu !” (Matei 6 : 33)

[Continuare din Nr. 528 / 21 Decembrie 2025]

... meditează la viața ta ! Oare n-a strigat Dumnezeu deja și în inima ta cuvinte serioase, despre care tu știi : Dumnezeu mi-a vorbit ?

Poate tu n-ai în plan să te îmbogățești întâi, poate vrei întâi să savurezi plăcerea tinereții și a lumii – poate și păcatul ?

Poate spui : nu mă interesează lucrurile veșnice. Dar Dumnezeu îți dovedește în conștiință, că El te caută și te cheamă. Ce răspunzi ?

Acea povestire a istorisit-o în 13 septembrie 1900 un mesager al lui Dumnezeu într-o mare adunare de evanghelizare, pentru ai convinge pe toți ascultătorii, că omul este responsabil de ceea ce Îi răspunde lui Dumnezeu.

În ziua următoare un bărbat a intrat la evangelist, orb de un ochi, foarte îngrijorat, fără pace. El a povestit :

„N-am trăit în viciu și în lucruri rele, dar am trăit în felul lumii, ziua munceam, seara mergeam al cârciumă. Locuiam ca ajutor la un meșter vopsitor creștin.

Când am venit într-o seară după ora 11 de la cârciumă și am făcut lumină în camera mea, deasupra patului meu atârna o maximă pe perete, care înainte nu era acolo. Erau cuvintele : „Unde vei petrece veșnicia ?”

Evident că meșterul meu agățase maxima acolo ; aceasta îmi era limpede ; dar îmi era la fel de limpede, că prin acest cuvânt Dumnezeu îmi vorbea. Conștiința mea era atinsă – dar n-a durat mult ; eu am rămas pe vechea cale.

A trecut mult timp, m-am însurat, m-am mutat la părinții mei, unde funcționa vopsitoria și într-o seară aveam de livrat marfă în casa unui client. [Cont. pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Era întineric în vestibul; am pipăit peretele și am simțit că acolo atârna o maximă. Au venit cu lumina și am citit maxima de pe perete :

„Unde vei petrece veșnicia ?” Aceasta m-a atins, ce-i drept, profund, dar nu m-a condus la întoarcere.

Un timp după aceea am mers la biserică și predica a început cu cuvintele:

„Unde vei petrece veșnicia ?” Acum am fost atins - dar nu m-am convertit. Nu, în ciuda tuturor acestora am rămas pe calea lumii. Atunci mi s-a îmbolnăvit ochiul; a trebuit să merg la spital. Mi-am lăsat soția și pe cei doi copii la părinții mei. Ochiul mi-a fost operat – am pierdut în mari dureri facultatea vizuală ; simțeam că acum Dumnezeu vorbește cu mine o altă limbă.

Curând după aceea am aflat că soția mea împreună cu copiii au părăsit casa părinților, ca urmare a unui conflict și era la mare ananghie - iar eu însumi zăceam în spital – da, Dumnezeu vorbea serios – cu toate acestea nu m-am întors la Dumnezeu.

Am venit din spital, m-am împăcat cu părinții mei, aveam din nou pâine, dar inima mea este fără pace.

Când am auzit aseară povestea despre **acel bărbat care a respins de trei ori glasul lui Dumnezeu iar după aceea, când a vrut să se întoarcă la Dumnezeu n-a mai putut** – atunci m-a năpădit teama, că **ar putea fi și pentru mine pe veci prea târziu să mă întorc la Dumnezeu !”**

O durere adâncă era în trăsăturile acestui bărbat, când a vorbit așa.

Dar mesagerul lui Dumnezeu i-a spus atunci despre nesfârșita îndurare a Domnului, despre răbdarea și harul divin, despre bunătatea lui Dumnezeu care este

mai sus decât cerurile și despre brațele întinse ale lui Isus, care vorbește cu el în har.

Atunci bărbatul profund tulburat și-a plecat genunchii și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu cu inima lui tare, împotrivoare ; atunci a răsărit soarele harului în sufletul lui.

Atunci a putut să înțeleagă că el totuși a fost iubit de Dumnezeu, că totuși pentru el sa găsit iertare veșnică.

Atunci pacea lui Dumnezeu a intrat în inima lui, iar el s-a sculat pentru a-I sluji lui Dumnezeu într-o viață nouă, ca martor al nemărginitei îndurări a Domnului.

Nu ți-a vorbit Dumnezeu și ție ?

Ce I-ai răspuns până astăzi lui Dumnezeu ? [Continuarea în numărul viitor I
Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* I VI I Georg von Viebahn, BERLIN I 1901 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 13

DAVID LIVINGSTONE

Apoi țineți seama că drumul dura 5 - 6 luni de zile, sub soarele fierbinte al Africii, uneori cu lipsă de apă și de hrană.

Și ce pericole trebuia să înfrunte, fiare sălbatice ca lei, tigri, hiene, șacali și tot felul de șerpi otrăvitori, apoi bande de hoți, triburi cu lupte între ele, șefi împotriviți și cruzi.

Luni de zile să petreci noaptea în mijlocul junglei, să trebuiască să dormi auzind răcnete de leilor, nu a fost ceva ușor!

Totuși, pentru Livingstone nimic nu a fost prea mult, numai să poată ajuta pe păcătoși să primească mântuirea, știind că prin aceasta contribuie la extinderea Împărăției lui Dumnezeu.

O, Doamne, modelează și azi așa oameni !

În luna noiembrie 1853, a plecat într-o altă grea călătorie din centrul Africii spre Loanda, pe coasta vestică, unde au ajuns abia după șapte luni, în iunie 1854.

În timpul acestei călătorii, de 31 de ori a fost atacat de friguri.

Când a sosit la Loanda, era numai schelet de om. Portughezii de acolo i-au dat o bună îngrijire.

După ce s-a refăcut puțin, se gândea să plece în Anglia să-și vadă soția și copiii, dar și-a adus aminte că a promis băștinașilor care l-au însoțit că îi va aduce înapoi, așa că a vrut să-și păstreze cuvântul dat. Altfel, ei s-ar fi pierdut prin deșert, căci nu știau să se orienteze.

În sfârșit, când au ajuns acasă teferi toți cei 27 de însoțitori, a fost o mare bucurie, căci îi considerau morți sau capturați de negustorii de sclavi.

Ziua de 23 iulie 1855, a fost o zi de mulțumire către Dumnezeu.

După câteva luni de refacere, de lucrare și rugăciune cu localnicii, a plecat într-o călătorie spre coasta de est.

A urmat cursul fluviului Zambezi. Atunci a descoperit cascada Victoria, necunoscută europenilor, a doua după Niagara în frumusețe și grandoare.

La confluența lui Zambezi cu Loangwa, a fost confruntat cu moartea.

În jurnalul său zilnic, pe 14 ianuarie 1856, a scris :

„O, Isuse, ajută-mă să mă supun în totul voii Tale, să mă las în totul pe brațul Tău ! Mă bizui numai pe Cuvântul Tău !

Nu mă părăsi ! ...”. Și Dumnezeu i-a cruțat viața.

În mai 1856, a ajuns la Quilimane, pe coasta de răsărit a Africii.

Până la acea dată, el a fost singurul care a străbătut Africa de la o coastă la

Cealaltă. Peste tot a căutat să poarte lumina Evangheliei.

Explorările erau doar o parte secundară a lucrării sale.

Societatea Geografică Regală din Londra a primit cu bucurie toate descoperirile sale, le-a notat pe harta Africii și lui i-a acordat medalia de aur, cea mai înaltă distincție pe care o putea da.

Livingstone a fost un bărbat de un deosebit curaj. Zilnic, viața îi era nesigură din cauza oamenilor, din cauza fiarelor sălbatice, a reptilelor ce mișunau peste tot, a epidemiilor și bolilor ce făceau ravagii.

În șapte rânduri a fost confruntat cu moartea. Odată, trecea pe o potecă printr-o vegetație densă. Era teritoriul unui trib feroce.

La un moment dat, cineva, ascuns în ierburi, a aruncat o suliță care doar i-a frecat puțin spatele și s-a oprit în pământ. El a scris : „Întrucât ei sunt experți în aruncarea suliței, eu nu știu cum nu m-a nimerit, doar că a fost prea sigur de țintă, dar mâna cea bună a lui Dumnezeu a fost asupra mea.

Apoi o altă suliță a fost aruncată și a intrat în pământ în fața mea. Alți doi din convoiul nostru au fost omorâți” ... [Cont. în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”